

Arrest

nr. 291 071 van 27 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. AMANY, die loco advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. PHILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X.

1.2. Verzoeker dient op 1 september 2020, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NMBV) een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 7 december 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van de aan hem toegewezen voogd.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 6 april 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent geboren in het dorp Rod Khana, district Deh Bala (Haska Meena), provincie Nangarhar. U woonde in Rod Khana met uw ouders, twee broers en twee zussen. U bent zeventien jaar ten tijde van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Daesh (Islamitische Staat) was aanwezig in uw regio. Soms dwongen ze u en andere jongens van de madrassa om, als ze in gevecht waren tegen de overheid, zaken voor hen te vervoeren.

Uw vader baatte sinds enkele jaren een voedingswinkel uit in uw dorp. Ongeveer zes dagen voor uw vertrek uit Afghanistan ging u uw vader lunch brengen in zijn winkel, toen u zag dat de winkel gesloten was. U keerde onverrichterzake naar huis terug, waar uw moeder u aanraadde enkele uren later terug te gaan kijken. Ongeveer twee uur later ging u opnieuw met het eten naar de winkel. Toen u daar aankwam, zag u het lichaam van uw vader bebloed op de grond liggen. Verschillende dorpelingen, onder wie ook verschillende leden van Daesh (Islamitische Staat), stonden rond het lichaam. De leden van Daesh zouden tegen de dorpelingen hebben gezegd dat dit het lot was van een ongelovige die de veiligheidsdiensten hielp. Uw vader verkocht immers ook voedingswaren aan de soldaten van een nabijgelegen controlepost.

Overstuur rende u naar huis en vertelde uw moeder wat u had gezien. U en uw moeder gingen hulp halen bij uw oom, uw moeders broer, die elders in Rod Khana woont. Hij begaf zich naar uw vaders winkel. Ongeveer een uur later brachten ze uw vaders lichaam naar huis. Diezelfde dag nog werd hij begraven.

Ongeveer zes dagen later kwam Daesh u zoeken. Ze zeiden dat u zich bij hen moest voegen om jihad te doen. Diezelfde avond nog vertrok u naar het huis van uw maternale oom. De volgende ochtend bent u vertrokken. Dat was in de vijfde maand van 1398 (juli- augustus 2019).

Na een reis van ongeveer een jaar kwam u op 19 augustus 2020 in België aan. Op 1 september 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een duplicaat van uw taskara, uw vaders taskara, een huurcontract van uw vaders winkel en de enveloppe waarin deze documenten u toegestuurd werden.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door Daesh gedood te worden omdat u niet bent ingegaan op hun eis hen te vervoegen. Hoe dan ook zouden Daesh-leden Afghanen die in Europa hebben verbleven als ongelovigen beschouwen. Ook dat zou voor problemen zorgen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Uw advocaat stelt voorts dat u als terugkeerder uit het Westen, die bovendien afkomstig is uit een gebied waar Daesh aanwezig is, de taliban te vrezen hebt ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan de vluchtmotieven die u inroept.

U verklaart dat u en andere jongens van de madrassa gedwongen werden om zaken te vervoeren voor Daesh, bijvoorbeeld tijdens een gevecht tussen Daesh en de overheid (CGVS, p. 15). Uw verklaringen hierover zijn echter niet consistent. Aanvankelijk verklaart u immers dat jullie voor de dood van uw vader geen problemen hadden met Daesh in de regio (CGVS, p. 12). Dat u later anders stelt dat u onder dwang zaken moest vervoeren, komt weinig aannemelijk over in het licht van uw eerdere verklaring. Wanneer u gevraagd wordt hoe vaak u ongeveer zaken moest vervoeren voor Daesh, ontwijkt u de vraag en zegt u dat u niet de enige was die dat deed. U herhaalt dat jullie zaken moesten vervoeren van de ene plaats naar de andere (CGVS, p. 16). Nogmaals gevraagd hoe vaak u ongeveer dingen vervoerde voor Daesh, ontwijkt u de vraag een tweede keer, en antwoordt u dat jullie het deden als het nodig was (CGVS, p. 16). Dat u zelfs niet bij benadering kan aangeven hoe vaak u ongeveer zaken zou vervoerd hebben voor Daesh, tast de geloofwaardigheid van dit element nog verder aan.

Ook uw verklaringen over de omstandigheden van de dood van uw vader overtuigen niet. Om te beginnen legt u tegenstrijdige verklaringen af over welke groepering uw vader zou hebben vermoord. Nu weer zegt u dat het de taliban waren (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), punt 15), dan weer zegt u dat hij vermoord werd door Daesh (vragenlijst CGVS, vraag 5 & CGVS, p. 11). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, houdt u vast aan uw verklaring dat uw vader door Daesh vermoord is. U voegt toe dat u bij de DVZ wel sprak over de aanwezigheid van de taliban in uw regio (CGVS, p. 13). Dit antwoord biedt geen verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid, zodat de geloofwaardigheid van uw verklaringen teniet gedaan wordt. Redelijkerwijze kan immers wel verwacht worden dat u consistente verklaringen zou afleggen dit kernelement van uw relaas.

U verklaart voorts dat uw vader gedood werd door Daesh omdat hij voedsel verkocht aan soldaten van de overheid (CGVS, p. 11, p. 12). De soldaten waren al ongeveer anderhalf jaar klant bij uw vader voor Daesh uw vader zou hebben gedood (CGVS, p. 16). In dat licht is het weinig aannemelijk dat uw vader voor zijn dood nooit eerder problemen kende met Daesh (CGVS, p. 12). Hierop gewezen, stelt u dat de controlepost waar de soldaten werkten pas zo'n anderhalf jaar eerder geïnstalleerd was, terwijl de winkel al langer bestond (CGVS, p. 16). Dat antwoord klaart echter niet uit waarom Daesh anderhalf jaar zou hebben gewacht om uw vader te bestraffen. Deze onaannemelijkheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de dood van uw vader verder aan.

Nog blijkt uit uw verklaringen dat u ontdekte dat uw vader dood was toen u een groep dorpelingen, onder wie enkele Daesh-strijders, rond het lichaam van uw vader zag staan (CGVS, p. 11). U zou echter niet gesproken hebben met de mensen die daar aanwezig waren (CGVS, p. 12). Het is weinig aannemelijk dat u niet zou hebben gevraagd wat er gebeurd was. Ook later hebben u en uw familieleden niet bij de dorpelingen geïnformeerd over wat er precies met uw vader gebeurd was. U stelt dat het jullie duidelijk was dat hij gedood was door Daesh (CGVS, p. 12-13). Dat antwoord klaart echter niet op afdoende wijze uit waarom jullie niet meer wilden weten over het precieze lot van uw vader. Ook dit element doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook uw verklaringen over wat er na uw vaders dood zou zijn gebeurd, overtuigen niet. U verklaart dat uw vader dezelfde dag nog begraven werd. U kan echter niet aangegeven wat er, naast de begrafenisceremonie, nog gebeurde die dag (CGVS, p. 13). Uw familie zou in de dagen na uw vaders dood niet besproken hebben wat er met de winkel moest gebeuren (CGVS, p. 14). U weet ook niet wat er na uw vertrek met de winkel van uw vader gebeurd is (CGVS, p. 9). Deze elementen zijn niet aannemelijk gezien uit uw verklaringen blijkt dat de winkel van uw vader jullie voornaamste bron van inkomsten was (CGVS, p. 9). Dat u niet beter op de hoogte bent van wat er met de winkel gebeurd is, doet opnieuw twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vaders dood.

U legt bovendien geen begin van bewijs neer om uw verklaringen over uw vaders dood te staven. U legt wel andere documenten neer (CGVS, p. 4). U bent dus wel op de hoogte van het belang van documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming en bent in staat documenten op te vragen bij uw familie (CGVS, p. 17-18). Dat u dan toch geen documenten neerlegt om uw vluchtmotieven te staven, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de dood van uw vader.

Gelet op bovenstaande elementen kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw vaders dood. Bijgevolg kan ook aan de rekruteringspoging van Daesh, die u daaraan verbindt (CGVS, p. 11), geen geloof gehecht worden. Bovendien beschouwde Daesh uw vader als ongelovige omdat hij soldaten onder zijn cliënteel had (CGVS, p. 11, p. 12). In dat opzicht is het weinig aannemelijk dat ze in u een betrouwbare rekrut zouden zien, temeer omdat ze enkele dagen eerder uw vader zouden gedood hebben (CGVS, p. 11). Daarop gewezen, stelt u simpelweg dat Daesh u dwongen om u aan te sluiten (CGVS, p. 15). Dat antwoord klaart de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit. Wanneer u een tweede keer de kans krijgt om dit element uit te klaren, zegt u dat uw vader als ongelovige werd beschouwd omdat hij de overheid hielp (CGVS, p. 15). Opnieuw klaart u de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit, zodat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze gebeurtenis ondermijnd wordt. Uw advocaat stelt hierover wel dat er in de ogen van Daesh geen sprake moet zijn van vijandschap, maar dat u – in hun ogen – een schuld in te lossen zou hebben (CGVS, p. 20). Ook dat antwoord kan onvoldoende uitklaren waarom Daesh in u een betrouwbare rekrut zouden zien terwijl ze nog geen week eerder uw vader zouden hebben gedood.

Bovendien zegt u zelf dat Daesh niet onder dwang rekruteerde in uw dorp (CGVS, p. 15). Hierop gewezen, zegt u dat het voor u wel een verplichting was omwille van uw vader (CGVS, p. 15), zonder op afdoende wijze uit te klaren waarom Daesh zich in uw geval wel tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd.

Voorts zijn uw verklaringen over de rekruteringspoging zelf niet aannemelijk. U stelt dat Daesh u kwam vertellen dat u met hen mee moest gaan en hen moest vervoegen in de jihad. Gevraagd of er ook aangegeven werd wanneer precies u zich zou moeten aansluiten, zegt u dat ze van het dorp zijn en u elk moment kunnen meenemen (CGVS, p. 14). Er werd evenmin afgesproken of u naar hen moest gaan of dat zij u zouden komen ophalen (CGVS, p. 15). Er zou enkel gezegd zijn dat u aan hun kant moest staan in de jihad (CGVS, p. 15). Indien Daesh er werkelijk op gebrand was u te rekruteren en u daarvoor met vier leden - onder wie een qari - benaderde (CGVS, p. 14), kan evenwel verwacht worden dat ze meer concrete afspraken zouden maken of u meteen zouden meenemen. U kan evenmin uitklaren waarom dat laatste niet het geval was (CGVS, p. 15). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat Daesh u kwam waarschuwen dat ze u aan hun kant wilden in de jihad, waarna ze u de kans gaven te ontsnappen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw relaas eens te meer op losse schroeven gezet.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt nog aangetast door uw gebrek aan interesse in het vervolg van uw problemen na uw vertrek. U verklaart dat het goed gaat met uw familie (CGVS, p. 8). U weet niet of uw familie na uw vertrek nog problemen had, maar hebt er ook niet naar gevraagd (CGVS, p. 10). Redelijkerwijze kan evenwel verwacht worden dat u hiervoor meer interesse zou hebben. Dat dat niet het geval is, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen opnieuw op de helling.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

U verklaart wel dat Daesh-leden Afghanen die in Europa hebben verbleven als ongelovigen beschouwen. Ook dat zou voor problemen zorgen in geval van terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 17). Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw problemen met Daesh, zijn er geen elementen om aan te nemen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Daesh stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Daesh u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien keren er jaarlijks vele Afghanen terug naar hun land van herkomst zonder te worden beschuldigd van apostasie of verwestering. Waarom dit voor u anders zou zijn, is volstrekt onduidelijk. Het verwijzen naar de loutere mogelijkheid dat u als ongelovige beschouwd zou kunnen worden ingeval van terugkeer, volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. U moet deze nood in concreto aantonen, en u blijft wat dat betreft in gebreke.

Waar uw advocaat nog stelt dat u, als terugkeerder uit het Westen, die bovendien afkomstig is uit een gebied waar Daesh aanwezig is, de taliban te vrezen hebt ingeval van terugkeer naar Afghanistan, moet in eerste instantie opgemerkt dat u zelf niet verwijst naar de taliban als reden waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan (CGVS, p. 16, p. 17). Bovendien haalt uw advocaat geen concreet element aan dat erop zou wijzen dat u in het oog gehouden zou worden door de taliban ingeval van een terugkeer (CGVS, p. 19). De loutere mogelijkheid dat de taliban uw terugkeer uit het westen zouden opmerken, volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. U noch hij toont aan dat u zou worden geconfronteerd met ernstige problemen of zou worden geviséerd of vervolgd. U brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen; laat

staan dat u in concreto aannemelijk zou maken dat, door wie, waar, wanneer of in welke omstandigheden u daardoor zou dreigen te worden geïdoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en die van uw vader ondersteunen hoogstens uw verklaringen over uw en zijn identiteit, nationaliteit en herkomst. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Het document over uw vaders winkel biedt hoogstens steun voor uw verklaringen over uw vaders beroepsbezigheden. Ook hier wordt niet aan getwijfeld. De enveloppe toont aan dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. Dat staat evenmin ter discussie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de Taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan

dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat ook na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/4, § 4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 1, 6, 16 en 37 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op het gebrek aan algemene informatie.

In een eerste subonderdeel gaat verzoeker in op het gebrek aan betrouwbare informatie over de algemene veiligheidssituatie ten gevolge van het gewapend conflict, evenals over de mensenrechtensituatie en de regelgeving die gehanteerd wordt door de taliban. Hij verwijst naar het standpunt van UNHCR van februari 2022. Hij benadrukt dat ook de EUAA melding maakt van de moeilijkheden in het vergaren van objectieve landeninformatie. Verzoeker stelt dat de rapporten duidelijk melding maken van gebreken in de landeninformatie, waarbij hij bovendien afkomstig is uit Nangarhar en dus niet uit de hoofdstad, zodat de mensenrechtensituatie in zijn regio van herkomst nog onduidelijker is. Tevens wijst hij erop dat UNHCR heeft opgeroepen om geen negatieve beslissingen te nemen. Verzoeker stelt dat UNHCR gewag maakt van een toename in beschermingsnoden door verscheidene recente ontwikkelingen. Verzoeker hekelt in dit verband dat de commissaris-generaal deze objectieve informatie compleet buiten beschouwing laat en nergens motiveert in zijn beslissing waarom hij meent dat er wél voldoende objectieve bronnen beschikbaar zijn om zijn analyse op te baseren.

Verzoeker stelt dat *“gelet op het gebrek aan zekerheid, en de indicaties in zowel het meest recente EUAA rapport als de meest recente UNHCR richtlijnen, had verwerende partij het zekere voor het onzekere moeten nemen”*. Hij verwijst hierbij tevens naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 270.813 van 31 maart 2022. Verzoeker geeft aan dat: *“Daar verzoeker bijna 2 jaar in België verblijft, hier intussen zijn persoonlijk leven heeft uitgebouwd en linken heeft gelegd met de Belgische maatschappij en inwoners, is de Belgische de meest aangewezen actor om hier redelijke inspanning en te leveren om te vermijden dat verzoeker aan een schending van dergelijke norm zou worden onderworpen. Daarnaast beschikt de Belgische staat eveneens over de middelen dit te voorkomen en bescherming te bieden aan verzoeker, daar verzoeker zich op haar territorium bevindt en de Belgische staat de nodige asielwetgeving heeft uitgebouwd. Bij wijze van alternatief beschikt de Belgische staat eveneens over een uitgewerkt juridisch kader om tijdelijke bescherming te bieden tot er meer duidelijkheid is inzake de situatie in Afghanistan, net zoals ze heeft gedaan voor asielzoekers uit Oekraïne.”*

Verzoeker vormt een tussentijdse conclusie en stelt dat *“Verwerende partij heeft allesbehalve op individuele, objectieve en onpartijdige wijze een beslissing genomen. Zij heeft amper een poging*

ondernomen om betrouwbare en actuele informatie te verzamelen in verband met de huidige situatie in Afghanistan, noch heeft zij rekening gehouden met alle relevante feiten die beschikbaar zijn en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker."

Verzoeker benadrukt verder zijn statuut als NMBV, zodat zijn hoger belang dient te worden gewaarborgd in de procedure om internationale bescherming. Hij verwijst dienaangaande naar internationale bepalingen, die het hoger belang van het kind waarborgen. Verzoeker stelt dat een holistische beoordeling, rekening houdend met de ontwikkeling en integriteit van het kind, zich opdringt. Er moet niet enkel rekening gehouden worden met de specifieke elementen van het kind op heden, maar ook naar de toekomst van het kind. Verzoeker verwijst naar de primauté en de centrale rol die het hoger belang van het kind speelt in het Unierecht, en dus ook in verzoeken om internationale bescherming. Er moet een lagere bewijslast worden gehanteerd voor kinderen, gelet op hun leeftijd.

Verzoeker geeft aan dat: *"Zelfs een minimale toepassing van het voorzorgsprincipe vereist dat verwerende partij op zijn minst een veel duidelijker idee heeft van wat een kind die Afghanistan en de Taliban ontvlucht is om bescherming te krijgen in een Europees land kan verwachten als deze na jaren terugkeert qua behandeling door de Taliban in de luchthaven, bij checkpoints en bij re-integratie."*

In een volgend punt gaat verzoeker in op in op het *"risico omwille van (toegeschreven) verwestering*.

Hij verschaft een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent het begrip (gepercipieerde) *"verwestering"*. Hij verwijst dienaangaande naar diverse onderzoeken en rapporten.

Hij zet de gronden van vervolging uiteen en gaat in op de risico's die verwesterde Afghanen lopen bij een terugkeer. Volgens verzoeker is een langdurig verblijf in het Westen, tezamen genomen met zijn jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan, voldoende om aan deze risico's te worden blootgesteld. Hij citeert onder meer uit UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Need of Asylum-seekers from Afghanistan*, een rapport van Asylus en een onderzoek van professor F. Stahlmann. Hij geeft aan dat de taliban er een zeer traditionele, religieuze en strikte levensvisie op nahouden, zodat het risico op toegeschreven verwestering onder talibanbewind sterk is toegenomen.

Verzoeker stelt dat hij *"vervolging vreest op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie (artikel 48/3, §4, b) en e) Vreemdelingenwet) als omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep (artikel 48/3, §4, d) Vreemdelingenwet), als gevolg van een toegeschreven, gepercipieerde dan wel daadwerkelijke mate van 'verwestering'."* Hij zet de gronden van vervolging nogmaals uitgebreid uiteen en gaat in op de risico's die verwesterde Afghanen lopen bij een terugkeer. Verzoeker gaat tevens in op het risico voor verwesterde Afghanen om het slachtoffer te worden van stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting. Verder wordt aangevoerd dat er sprake is van een groot risico op intrafamiliaal geweld waarbij vermoedens van vreemd gedrag voldoende zijn om te leiden tot uitsluiting of fysiek geweld. Verzoeker gaat zowel in op de risico's voor verwesterde Afghanen in het verleden, als sinds de machtsovername door de taliban.

Verzoeker verwijst naar diverse landeninformatie, waaronder: *Country guidance; Afghanistan Common analysis and guidance note* van april 2022; OSAR *"Afghanistan: risques au retour liés à l'occidentalisation"* van 26 maart 2021; *Country Policy and Information Note* van UK Home Office van februari 2022; OSAR, *Afghanistan: Profils à risque: Mise à jour de l'analyse-pays de l'OSAR* van 31 oktober 2021; EASO, *Country Guidance: Afghanistan Common analysis and guidance note*, november 2021; EASO *Afghanistan Country Focus, Country of Origin Information Report*, januari 2022.

Verzoeker stelt nog: *"Verzoeker zal bij zijn aankomst in Afghanistan (op de luchthaven of aan één van de grensposten) extra in de kijker lopen, aangezien het duidelijk zal zijn voor de Taliban dat hij afkomstig is uit het Westen. Verzoeker heeft geen Afgaans paspoort. Als hij nu moet terugreizen naar Afghanistan zal dit ofwel met een Afgaans paspoort zijn dat afgeleverd werd door een nog niet functionerende ambassade in Brussel, ofwel met een laissez-passer dat afgeleverd werd door de Belgische autoriteiten. In elk geval zal men weten van waar exact verzoeker terugkeert. Verzoeker zou voorts niet één controle van de Taliban moeten zien te passeren, maar verschillende. Hij zal verschillende checkpoints moeten passeren op de luchthaven, maar ook nadien tijdens de verdere reis. Aangezien het loutere verblijf in Europa al een reden is voor vervolging door de Taliban (wat wordt gezien als een daad van politiek verzet, cf. supra) en de perceptie van 'verwestering' betrekking heeft op gemakkelijk herkenbare kenmerken, verbonden aan de identiteit en het gedrag van verzoeker, zal hij een reëel risico op ernstige schade lopen bij terugkeer. Afghanen worden sterk gecontroleerd bij de checkpoints van de Taliban" en "Het risico om als verwesterd te worden beschouwd aan deze controleposten is nog groter doordat de Taliban een verregaande controle uitvoert op de smartphones van Afghanen, waarbij ze kijken naar persoonlijke foto's en video's, contacten en sociale media-accounts. De aanwezigheid van muziek of video's kan al leiden tot geweld en pesterijen door de Taliban, laat staan foto's die in het Westen zijn getrokken of Westerse muziek. Verzoeker loopt dan ook een groot risico bij controle van zijn smartphone"*.

Verzoeker hekelt het gebrek aan een gedegen onderzoek naar zijn verwestering. Hij benadrukt hierbij het belang van een toekomstgerichte beoordeling van zijn vrees en stelt dat de vereiste van de commissaris-

generaal dat verzoeker zijn vrees voor vervolging concreet zou maken, geen rekening houdt met zijn individuele situatie, de objectieve gegrondheid van zijn vrees, het noodgedwongen hypothetische element van zijn vrees, de nood aan een toekomstgericht onderzoek, en met de algemene landeninformatie die de gegrondheid van zijn vrees aantoonst.

Verzoeker geeft aan dat hij op zeer jonge leeftijd in het Westen is toegekomen, een moment waarop hij nog erg beïnvloedbaar was. Verzoekers culturele, religieuze en traditionele kompas is veranderd op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is, waardoor het voor hem een enorme uitdaging is om zich aan te passen in de bestaande maatschappelijke structuren bij terugkeer. Hij geeft aan dat hij geen contact meer heeft met zijn familie, zodat hij ter plaatse navraag zal moeten doen om hen op te sporen, wat opnieuw tot vragen en gevaar zal leiden.

Verzoeker gaat hierbij in op zijn vluchtmotieven en stelt:

“Verwerende partij geeft aan geen geloof te hechten aan verzoekers bewering dat hij en de jongens van de madrassa gedwongen werden door Daesh om zaken voor hen te vervoeren als ze in een gevecht waren betrokken.

Dit strookt nochtans met objectieve landeninformatie: [...]

De verklaringen van verzoeker hierover werden afgelegd omdat verwerende partij ernaar vroeg na de pauze. Verzoekers verklaringen zijn genuanceerd en gedetailleerd: wat er vervoerd diende te worden, onder welke omstandigheden, hoe beperkt zijn aandeel was, ... (CGVS pg 15)

Maar verwerende partij meent dat aan die geloofwaardigheid iets op te merken valt, omdat verzoeker heeft verklaard voor de dood van zijn vader geen problemen gehad te hebben met Daesh. Verwerende partij ziet over het hoofd dat voor verzoeker, zeker in vergelijking met wat zijn vader werd aangedaan, het vervoeren van zaken voor Daesh niet noodzakelijk als probleem gecategoriseerd zou worden door verzoeker. Voor verzoeker was dit ‘normaal’ gelet op de context. Hij deed dit ‘als het nodig was’ (CGVS pg 15). Daarom weet verzoeker ook niet hoeveel keer dit precies is voorgevallen. Verwerende partij gaat ervan uit dat dit voor verzoeker traumatiserende gebeurtenissen waren en dat hij het gevaar ervan inzag, maar dit is een subjectieve, blote aanname.

Verzoeker houdt effectief vol dat Daesh zijn vader heeft gedood. Op het gehoor bij de DVZ, het invullen van de CGVS vragenlijst, werd dit ook zo genoteerd. Verzoeker verklaart er telkens opnieuw dat zijn vader door Daesh werd vermoord, dat er Daeshstrijders rond zijn lichaam stonden, dat er Daeshstrijders aan zijn huis langskwamen, dat hij vreest door Daesh gedood te worden bij terugkeer, ... Dit is het enige deel, de eigenlijke vragenlijst, die de verzoeker meekrijgt en samen met zijn advocaat en voogd kan gecontroleerd worden op fouten.

Het is slechts in het deel dat niet meegegeven wordt, onder vraag 15, dat er bij info over zijn vader staat dat die gestorven is onder handen van de taliban.

Verzoeker heeft dit effectief niet gezegd. De DVZ heeft dit niet correct genoteerd, of er was verwarring over, maar verzoeker verdient het voordeel van de twijfel hierover. Het is geen reële, laat staan een grote, tegenstrijdigheid.

De twijfel is in deze ook irrelevant. Er wordt niet getwijfeld aan verzoekers afkomst uit Deh Bala. Zoals verzoeker zei in zijn gehoor heeft Daesh de scholen in zijn district doen sluiten (CGVS pg. 7). Zo machtig zijn ze. Objectieve landeninformatie bevestigt dit: [...]

Verzoekers verklaringen over de aanwezigheid en macht van Daesh in zijn district kloppen met objectieve landeninformatie. Zijn verklaringen zijn ook consistent over het feit dat hij vertrokken is omwille van problemen met ISKP, niet met de taliban. Het is onredelijk om over het genoteerde antwoord bij vraag 15 te struikelen.

Deh Bala district is een van de drie districten waar het gevecht tegen ISKP of Daesh het meest intens was.

Verder kan verwerende partij niet geloven dat verzoekers vader pas gedood werd omwille van dienstverlening aan soldaten van het ANA anderhalf jaar nadat die dienstverlening begonnen was. Volgens verwerende partij zou Daesh al veel vroeger verzoekers vader moeten bedreigd hebben wil de straf voor die dienstverlening geloofwaardig zijn.

Verder vindt verwerende partij het opmerkelijk dat verzoeker de gewapende mannen die rond het lichaam van verzoekers vader stonden niet heeft aangesproken om te vragen wat er gebeurd was. Verwerende partij weet echter niet wat als normaal gedrag geldt in een dergelijke situatie. O.i. zou het net zeer vreemd zijn om de mensen die je vader vermoord hebben, die enorme macht hebben, zeer gewelddadig zijn naar burgers toe, aan te spreken over wat ze gedaan hebben. Het lijkt o.i. ook dat het lijk van je vader zien liggen niet direct aanleiding geeft tot ‘rationeel gedrag’, en dat verwerende partij geen flauw idee heeft, noch aantoonst, tegen welke standaard ze verzoekers verklaringen precies meet.

Het klopt overigens niet dat de winkel de enige bron van inkomsten was van verzoekers gezin. Ze hebben gronden die ze bewerken, 5 of 6 velden, en een koe. Zijn oom zorgt voor zijn moeder (CGVS pg. 9). Verzoeker heeft van een tijdje voor de overwinning van de taliban op 15 augustus 2021 geen enkel contact

meer gehad met zijn gezin. Hij is pas maanden later gehoord, hij kon dan ook geen nieuwe informatie hebben over het welzijn van zijn familie en nog latere problemen die ontstaan zijn (CGVS pg 21).

Verwerende partij voegt geen enkele informatie toe over Daesh, hun modus operandi, en hoe ze dorpelingen bejegenen. Verzoekers verklaringen moeten blijkbaar afgewogen worden tegen wat 'het gezond verstand' ingeeft over hoe een radicaal islamistische en moorddadige beweging die concurreert met de taliban opereert in Afghanistan.

Verzoekers gezin had ook moeten vragen stellen aan andere dorpelingen omtrent het lot van verzoekers vader, wil dit lot geloofwaardig zijn. Opnieuw dient gevraagd te worden waarom dit geloofwaardig gedrag zou zijn. Het is de bedoeling dat verzoekers familie zich schaamt voor de moord op verzoekers vader en voor de daden die er aanleiding toe gegeven hebben. Verzoekers gezin kan ook onmogelijk weten wie spionnen zijn voor Daesh en wie niet, wie wat zal doorvertellen en vragen beginnen stellen is dan ook mogelijks erg risicovol. Er zijn ook geen nuttige antwoorden te verkrijgen. Ze wisten al dat verzoekers vader gedood werd en door wie. Het is niet dat ze met de juiste antwoorden wél vrede zouden kunnen vinden met de moord of dat het tot een aansprakelijkheidsclaim tegen ISKP zou komen.

Verzoeker wordt ook verweten geen (begin van) bewijs voor te leggen van zijn vaders dood. Verwerende partij zou moeten weten dat er op het platteland in Afghanistan, in dorpen die door Daesh belaagd worden geen doodscertificaten worden opgevraagd door weduwes die in leven willen blijven[...]

Verzoekers verklaringen over de dag dat zijn vader werd gedood zijn gedetailleerd en niet-stereotiep. Hij gaf aan hoe de dag verliep, dat hij zijn vader lunch bracht als anders, dat hij zag dat de winkel toe was (hij legt later uit waarom hij de winkel niet binnen kon CGVS pg. 12) en dat hij daarop naar huis ging om die eigenaardigheid te melden (CGVS pg. 11). Hij geeft aan waarom hij zijn vader niet kon bellen en geeft daar een plausible uitleg voor. Hij gaf aan 2 uur later nog eens te gaan kijken, en dat hij toen allemaal mensen zag staan, waaronder Daesh strijders, 2 ervan kent hij bij naam en heeft hij herkend, en dan zag dat ze rond het bebloede lichaam van zijn vader stonden. Hij zegt niet te weten wat er met hem gebeurde, en dat hij op automatische piloot handelde (CGVS pg. 12), een redelijk accurate beschrijving van hoe een trauma beleefd wordt.

Hij gaf aan dat hij naar huis rende om dit te melden. (CGVS pg 11). Iets verder in het gehoor geeft hij aan hoe hij die momenten ervaarde, dat hij in shock was, niet weet of hij het eten voor zijn vader liet vallen of niet, dat het huis in chaos was, dat er geen vragen werden gesteld. Dat hij zelfs niet meer weet hoe hij die nacht doorbracht (CGVS pg 12).

Hij gaf aan dat zijn oom nog eens ging kijken. En dat een uur later het lichaam naar huis werd gebracht en die dag nog begraven.

Verzoeker weet niet waarom zijn vader werd gedood door ISKP, hij heeft enkel vermoedens. Zijn vermoeden is gebaseerd op het feit dat ISKP de lokale bevolking had verboden de Afghaanse veiligheidsdiensten op eender welke wijze te helpen.

Verwerende partij werpt ook op dat het vreemd zou zijn dat Daesh in verzoeker een betrouwbare rekrut zou gezien hebben indien ze zijn vader als een ongelovige beschouwden.

De werkwijze van Daesh in Afghanistan is, anders dan bij de Taliban, niet om legitimiteit na te streven door te netwerken doorheen traditionele gezagsinstanties, maar brute intimidatie van ganse regio's. Mensen die aangifte doen bij de overheid riskeren vermoord te worden. Vrouwen, zoals verzoekers moeder, kunnen dit al helemaal niet doen. [...]

Daesh kan hierbij mensen individueel viseren en bijvoorbeeld beschuldigen van spionage of het steunen van de overheid. Of ze kunnen ook met algemene dictaten werken die aan moskeeën en winkels bevestigd worden, steun eisen van de bevolking en met straffen dreigen indien men ongehoorzaam is:

[...]

Zoals eerder gesteld zet ISKP de lokale gemeenschappen onder enorme druk om hen te steunen. De moord op verzoekers vader, en de daaropvolgende benadering dient in dat kader gezien te worden. Als een poging om elk verzet te breken, en iedereen in te lijven. De straf die verzoekers vader werd opgelegd dient aanvaard te worden door zijn familie én door de dorpsgemeenschap. Het moet gezien worden als een legitieme straf. Verzoeker dan benaderen om Daesh te vervoegen past binnen die strategie.

Uit niets blijkt dat verzoeker al gevraagd zou worden complexe taken uit te voeren waarbij hij voldoende 'betrouwbaar' zou moeten blijken. Maar het symbolische belang van zich aan te sluiten mag niet over het hoofd gezien worden.

De redenering van verwerende partij is speculatief en niet gebaseerd op gekende informatie.

Verwerende partij werpt nog op dat er geen concrete afspraken waren gemaakt met Daesh om zich bij hen aan te sluiten. Op zich is dat ook niet nodig, zoals verzoeker zei, dorpelingen maken deel uit van Daesh, hij zou zich slechts moeten aanbieden bij de dorpelingen in kwestie. Gedetailleerde richtlijnen zijn dan niet nodig.

Verwerende partij gaat er ook ten onrechte van uit dat verzoeker niet mocht 'ontsnappen'. Zijn belang voor Daesh is niet zo groot. Het is louter een kwestie van symboliek, van niet 'ongehoorzaam' te zijn aan

hun bevelen. Als verzoeker wegvlocht bevestigt hij eveneens hun macht. Het signaal is dat je ofwel Daesh steunt, ofwel dient te verdwijnen. Een tussenweg is er niet.

Verzoeker geeft zeer duidelijk aan dat hij niet gedwongen werd, maar onder druk gezet werd om zich 'vrijwillig' aan te sluiten (CGVS pg. 15), omdat hij iets goed te maken zou hebben. Verwerende partij kan niet goed genoeg met de nuances van een minderjarige verzoeker om.

Op basis van deze landeninformatie lijkt de handelingswijze van verzoekers vader niet uitzonderlijk of opmerkelijk te zijn geweest. Er is geen gerede twijfel over de algemene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Er dient ook rekening gehouden te worden met het feit dat verzoeker bij terugkeer uit Afghanistan niet enkel zal gevraagd worden naar de redenen voor zijn vertrek, getest zal worden op zijn trouw aan de taliban, maar ook naar wie zijn vader is, waar hij is, welk werk hij deed. Het risico op vervolging is dan ook zeer reëel."

In een derde punt, stelt verzoeker dat, naast het risico louter op basis van de terugkeer uit het Westen en de eventuele gepercipieerde 'verwestering', ook onderzocht moet worden wat de gevolgen zijn van leven onder het talibanbewind, en meer bepaald of dit een reëel risico op ernstige schade cfr. artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt.

Verzoeker verschaft theoretische duiding bij het begrip "ernstige schade" en verwijst naar het arrest "*Sufi en Elmi*" en de parallel die kan worden getrokken tussen de situatie van Al-shabaab in Somalië en de taliban in Afghanistan.

Verzoeker stelt dat de vraag moet worden gesteld wat het nu concreet betekent om te moeten leven onder het huidige bewind van de taliban. Verzoeker gaat in op de politieke situatie sinds de machtsvername door de taliban en wijst op de vele onzekerheden. Hij stelt dat er momenteel een juridisch vacuüm bestaat, waarbij de taliban de Afghaanse grondwet opschortte, maar nog geen nieuw juridisch kader invoerde. Hij stelt dat, hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, deze beloften met veel scepsis worden onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind, waarbij het contrast tussen hun verklaringen omtrent het recht op onderwijs voor vrouwen, en de feiten op het terrein illustratief is voor het feit dat aan het woord van de taliban geen waarde mag worden gehecht. Ondanks eerdere beloften, sloot de taliban de middelbare scholen voor meisjes enkele uren na hun heropening.

Verzoeker geeft ook aan dat er sprake is van decentralisatie, zodat bepaalde garanties die de talibanleiding in Kabul biedt, of bepaalde 'rechten' die men uit het '*vice handbook*' zou kunnen putten, in de praktijk voor verzoeker niets waard zijn. De realiteit in zijn regio van herkomst in de provincie Nangarhar kan immers fundamenteel verschillen van hetgeen de centrale leiding in Kabul proclameert.

Verzoeker benadrukt de vele mensenrechtenschendingen en de invoering van strenge shariaregels, waarbij overtredingen met draconische straffen worden gesanctioneerd. Op basis van de aangebrachte landeninformatie ziet het er naar uit dat de taliban als overheid routineus en systematisch de niet-derogeerbare mensenrechten van de Afghaanse bevolking schendt, zo stelt verzoeker.

Verzoeker geeft een overzicht van "*de lessen van het verleden*", waarbij hij uiteenzet hoe de taliban in het verleden aan het werk ging en waarbij verzoeker aangeeft dat uit het EUAA rapport van januari 2022 blijkt dat de huidige interim regering volledig bestaat uit talibanleden, waarvan er al velen dienden in de talibanregering in de jaren 90. Verschillende leden van de huidige talibanregering staan op de sanctielijst van de VN Veiligheidsraad. Voorts werd ook het Haqqani netwerk opgenomen binnen de talibanregering, waarbij ze de minister van binnenlandse zaken leveren én de meest machtige fractie binnen de taliban vormen.

Verzoeker geeft aan dat er reisrestricties worden opgelegd aan Afghanen, waarbij de taliban op de hoogte zal zijn van verzoekers verblijf in het Westen.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de twee parallelle niet-internationaal gewapende conflicten op het Afghaanse territorium, één tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) (trouw aan de voormalige regering) en één tussen ISKP en de taliban. Verzoeker gaat in op de veiligheidsincidenten die hierdoor worden veroorzaakt. Hij stelt dat: "*Het is ondanks de schaarste aan informatie duidelijk dat de situatie in Afghanistan en verzoekers regio van herkomst, uiterst volatiel is. Net omwille van dit serieuze risico op onderrapportering van de geweldsincidenten veroorzaakt door de strijd tussen ISKP en de Taliban, en de opkomst van IS en Al-Qaeda, is verder onderzoek ook op dit vlak aangewezen.*" Verzoeker verwijst in deze andermaal naar het arrest van de Raad met nummer 270.813 van 31 maart 2022.

Ten slotte gaat verzoeker in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoeker verwijst naar het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM, evenals naar het arrest *S.H.H. t. het Verenigd Koninkrijk*. Hij stelt dat de vraag die rest voor de beoordeling onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (en bij uitbreiding artikel 3 EVRM), is of er thans sprake is van een precaire socio-

economische/humanitaire situatie in Afghanistan die neerkomt op een onmenselijke of vernederende behandeling, en of er een impact van de gedragingen van de taliban is op deze situatie. Verzoeker benadrukt dat de commissaris-generaal niet betwist dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan thans erg precair is, waarbij hij tevens een uitgebreide uiteenzetting verschaft van deze precaire situatie, onder verwijzing naar diverse bronnen. Verder zet verzoeker uiteen waarom hij van oordeel is dat de gedragingen van de taliban deze precaire situatie veroorzaken. Hij geeft aan dat het vast staat dat de humanitaire situatie voor het overgrote deel in rechtstreeks verband staat met de acties van de taliban. Verzoeker gaat in op de impact van de internationale sancties en bevrozingen van tegoeden, op de stopzetting van financiële hulp, op de geweldsincidenten die worden gepleegd op de humanitaire hulpverleners e.d.

Verzoeker geeft aan dat zijn familie zich in een precaire situatie bevindt, waarbij hij in het verleden reeds werd gevisieerd door de taliban en zijn broer en vader reeds werden vermoord.

Verzoeker concludeert dat: *“Zoals hierboven aangetoond, behaalt de huidige situatie in Afghanistan eveneens de drempel van artikel 3 EVRM, doordat de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, waaronder verzoeker en zijn gezin, in een situatie van extreme armoede is beland, waarbij zij niet meer in staat zijn om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien zoals voedsel en hygiëne. Net zoals in Sufi en Elmi is dit het gevolg van gedragingen van een islamitische groepering die de de facto controle heeft over het grondgebied”.*

Verzoeker verschaft in de voetnoten van zijn verzoekschrift werkende hyperlinks naar de door hem geciteerde landeninformatie.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 15 mei april 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022
- COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022
- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.

3.2. Verzoeker maakt op 19 mei 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over. Verzoeker verschaft een uitgebreide uiteenzetting van volgende rapporten en nieuwsberichten:

- UNHCR, “International protection Needs of People Fleeing Afghanistan”, November 2022.
- UNHCR, Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan”, Februari 2023;
- DRC, Afghanistan Conference “The Human Rights Situation after Augustus 2021”, 30 december 2022;
- Freedom House “A Nees Assessment of Afghan Human Rights Defenders”, januari 2023;
- The Guardian “Afghan supreme leader orders full implementation of Sharia law”, 14 november 2022;
- Brookings Institution “Afghanistan in 2023: Taliban internal power struggles and militancy” 3 februari 2023;
- NANSSEN Note 3-22 “Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer” van 18 oktober 2022;
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- OHCHR “Afghanistan: taliban's targeting of women and NGOs preventing delivery of life-saving assistance is deplorable, say UN experts” 30 december 2022;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022;
- Amnesty International “The rule of Taliban: a year of violence, impunity and false promises” van 15 augustus 2022;

- United Nations Security General “the situation in Afghanistan and its implications for international peace and security” van 27 februari 2023;
- UNAMA “Human Rights situation in Afghanistan February-April 2023” 9 mei 2023;
- UNAMA “Corporal Punishment and the death penalty in Afghanistan”, mei 2023;
- Afghan Analyst Network “Lashing, beating, stoning: UNAMA tracks corporal punishment and the death penalty in Afghanistan” 8 mei 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” januari 2023;

Ten slotte gaat verzoeker in op de onmogelijkheid om reisdocumenten te verkrijgen en de risico's die daarmee gepaard gaan, waarbij hij verwijst naar briefwisseling met FOD Buitenlandse Zaken en de Afghaanse ambassade.

3.3. Verzoeker maakt ter terechtzitting, op 25 mei 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een tweede aanvullende nota over, waarbij hij OKAN-rapporten voor 2021-2022 voegt, een diploma “Mind-Spring Junior” en een kaartje van de assistenten van het opvangcentrum.

4. Voorafgaand

4.1. Huidig beroep werd op 9 mei 2022 ingediend door de heer S.D. de toenmalige voogd van verzoeker. Op 19 augustus 2020 is verzoeker echter meerderjarig geworden, zodat de heer S.D. hem, vanaf die datum, niet langer in rechte kan vertegenwoordigen. Verzoeker kan evenwel in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding zelf verder voeren (cf. J. Baert en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nr. 95 en RvS 20 november 1980, nr. 20.728).

4.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om

internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.4. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.5. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153)

4.6. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 15 mei 2023 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld. De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022. Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, zoals verzoeker aanvoert in zijn aanvullende nota, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

4.7. De Raad merkt op dat verzoeker op 19 augustus 2022 de leeftijd van achttien jaar bereikt heeft. Op het moment waarop hij werd gehoord bij het CGVS, was verzoeker nog minderjarig.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker reeds 17 jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt niet dat hij niet zou hebben kunnen antwoorden op bepaalde vragen, gezien zijn leeftijd. Evenmin blijkt uit het persoonlijk onderhoud noch uit de bestreden beslissing dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn jeugdige leeftijd en kwetsbaarheid van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker kan te dezen bezwaarlijk volstaan met zijn algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en verwijzing naar internationale bepalingen, evenals het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn jonge leeftijd.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten vanwege een vrees voor vervolging door Daesh/ISKP, nadat zijn vader werd vermoord en hij werd gedwongen om zich bij hen aan te sluiten. Voor

een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas op grond van de volgende overwegingen:

(a) verzoeker verklaarde initieel, voorafgaand aan de moord op zijn vader, geen problemen te hebben gehad met Daesh, doch verklaart later in het onderhoud dat hij in het verleden tevens werd gedwongen om zaken te vervoeren voor Daesh, waaromtrent hij evenwel ontwijkend antwoord op de vraag hoe vaak dit voorkwam;

(b) de verklaringen omtrent de omstandigheden van de dood van verzoekers vader overtuigen niet, waarbij (i) er sprake is van tegenstrijdige verklaringen omtrent de groepering die verzoekers vader vermoordde, waar hij bij de “verklaring DVZ” verklaarde dat het om de taliban ging in plaats van Daesh; (ii) het weinig aannemelijk is dat verzoekers vader nooit eerder problemen kende met Daesh, waar hij reeds anderhalf jaar voedsel verkocht aan soldaten; (iii) het weinig aannemelijk is dat verzoeker niet heeft geïnformeerd naar de omstandigheden van de dood van zijn vader, waarbij zijn familieleden dit nadien ook niet hebben gedaan; (iv) verzoeker niet kan aangeven wat er, naast de begrafenisceremonie, nog gebeurde op de dag van de moord op zijn vader, waarbij hij geen kennis heeft van wat er met de winkel van zijn vader, die de voornaamste bron van inkomsten was, is gebeurd; (v) verzoeker geen begin van bewijs van de dood van zijn vader voorlegt;

(c) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden van de dood van verzoekers vader, kan ook geen geloof worden gehecht aan de gedwongen rekruteringspoging die hieraan wordt verbonden, waarbij bovendien (i) het weinig aannemelijk is dat verzoeker een betrouwbare rekrut zou zijn, aangezien Daesh zijn vader als een ongelovige beschouwden en ze hem enkele dagen eerder vermoordden; (ii) verzoeker verklaarde dat Daesh niet onder dwang rekruteren, zonder op afdoende wijze uit te klaren waarom het in zijn geval wel zo gebeurde; (iii) verzoekers verklaringen over de rekruteringspoging zijn niet aannemelijk, waarbij verwacht kon worden dat Daesh meer concrete afspraken zou maken of verzoeker meteen zouden meenemen; (iv) de handelswijze van Daesh verzoeker de mogelijkheid bood om te kunnen ontsnappen;

(d) verzoekers gedragingen getuigen van een gebrek aan interesse in het vervolg van zijn problemen na zijn vertrek, waarbij zijn familie het goed stelt en hij hen niet heeft gevraagd of zij nog verdere problemen kenden.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. De Raad treedt de commissaris-generaal bij, in zijn beoordeling dat *“U verklaart dat u en andere jongens van de madrassa gedwongen werden om zaken te vervoeren voor Daesh, bijvoorbeeld tijdens een gevecht tussen Daesh en de overheid (CGVS, p. 15). U verklaringen hierover zijn echter niet consistent. Aanvankelijk verklaart u immers dat jullie voor de dood van uw vader geen problemen hadden met Daesh in de regio (CGVS, p. 12). Dat u later anders stelt dat u onder dwang zaken moest vervoeren, komt weinig aannemelijk over in het licht van uw eerdere verklaring. Wanneer u gevraagd wordt hoe vaak u ongeveer zaken moest vervoeren voor Daesh, ontwijkt u de vraag en zegt u dat u niet de enige was die dat deed. U herhaalt dat jullie zaken moesten vervoeren van de ene plaats naar de andere (CGVS, p. 16). Nogmaals gevraagd hoe vaak u ongeveer dingen vervoerde voor Daesh, ontwijkt u de vraag een tweede keer, en antwoordt u dat jullie het deden als het nodig was (CGVS, p. 16). Dat u zelfs niet bij benadering kan aangeven hoe vaak u ongeveer zaken zou vervoerd hebben voor Daesh, tast de geloofwaardigheid van dit element nog verder aan.”* Door louter te benadrukken dat de verklaring dat Daesh mensen dwong om hen te helpen bij gevechten steun vindt in de landeninformatie, brengt verzoeker deze beoordeling niet aan het wankelen. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwisten dat Daesh dorpelingen zouden gebruiken om zaken voor hen te vervoeren. Wel werd er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat kan worden verwacht dat verzoeker hier coherente en gedetailleerde verklaringen over kan afleggen. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen antwoord heeft verschaft op de vraag hoe vaak het voorkwam dat hij door Daesh werd gedwongen om spullen te vervoeren. Het is niet onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoeker hieromtrent een, bij benadering, antwoord kan verschaffen. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat deze klusjes voor Daesh ook geen traumatische ervaringen betroffen, maar eerder

“normaal” waren in de context. Dit biedt evenwel geen afdoende verklaring voor de ontwijkende antwoorden op de vraag hoe vaak verzoeker voor Daesh klusjes diende te doen. Ook omtrent gebeurtenissen die voor verzoeker veeleer normaal leken, kan worden verwacht dat hij bij benadering kan aangeven of hij dagelijks, wekelijks of slechts occasioneel zaken moest vervoeren. Dat deze gebeurtenissen voor verzoeker niet als traumatisch werden bevonden, volstaat ook niet als verklaring waarom verzoeker initieel in zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat ze geen problemen hadden met Daesh in de regio, alvorens verzoekers vader werd vermoord.

5.1.6. Wat betreft de verklaringen omtrent de dood van zijn vader, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker bij de “verklaring DVZ” – dat zich in het rechtsplegingsdossier bevindt – verklaard heeft dat zijn vader werd vermoord door de taliban (zie AD, “verklaring DVZ, vraag 15). Verzoeker stelt dat dit de enige keer is, dat in zijn verklaringen werd opgetekend dat zijn vader zou zijn vermoord door de taliban. Hij benadrukt dat hij in alle andere gehoren en onderhouds telkens consequent heeft aangegeven dat zijn vader werd vermoord door Daesh. Deze omstandigheid doet echter geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat verzoeker bij DVZ wel degelijk stelde dat zijn vader werd gedood door de taliban. Verzoeker kan het belang van deze verklaring ook niet relativeren, door erop te wijzen dat hij deze verklaring niet met zijn advocaat en voogd kon controleren op fouten. De Raad wijst erop dat uit het verslag van deze verklaring blijkt dat dit verslag verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou. In dit verslag werd verzoeker tevens attent gemaakt op het belang van het afleggen van waarheidsgetrouwe verklaringen. Door zijn handtekening onder het verslag te plaatsen, heeft verzoeker verklaard akkoord te zijn met de verklaringen, zoals deze werden opgetekend. Bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud, heeft verzoeker ook bevestigd dat de verklaringen bij DVZ aan hem werden voorgelezen (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 4). Hij heeft hierbij geen voorbehoud gemaakt, voor wat betreft de “vragenlijst DVZ”. In deze omstandigheden, kan verzoeker thans in zijn verzoekschrift niet zonder meer poneren dat DVZ zijn verklaringen incorrect heeft genoteerd of dat er verwarring over bestond. Verzoeker kan de verklaringen omtrent het identificeren van de groepering die zijn vader vermoordde, ook niet afdoen als *“geen reële, laat staan een grote” tegenstrijdigheid*. Ook het opnieuw benadrukken van landeninformatie, waaruit blijkt dat Daesh een grote aanwezigheid kende in zijn regio van herkomst, werpt geen nieuw licht op de zaak. Nergens wordt betwist dat Daesh operationeel was in verzoekers regio van herkomst. Het gaat erom dat verzoeker bij DVZ verklaarde dat zijn vader werd vermoord door de taliban, in plaats van door Daesh, zoals hij in de andere verklaringen optekende.

5.1.7. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij, waar hij stelt dat het weinig aannemelijk is dat Daesh verzoekers vader plots zouden vermoorden, terwijl hij reeds gedurende anderhalf jaar voedsel verkocht aan de soldaten. Verzoeker slaagt er niet in uit te klaren waarom zijn vader anderhalf jaar, zonder ook maar enig probleem te ondervinden met Daesh, voedsel kon verkopen aan soldaten. Verzoeker verklaarde immers dat Daesh in de lokale moskee verkondigde dat iedereen die de soldaten zouden helpen, gedood zouden worden (zie NPO, p. 13). Dat Daesh pas na anderhalf jaar verzoekers vader zouden viseren, is onaannemelijk.

5.1.8. In de bestreden beslissing werd, omtrent de dood van verzoekers vader, verder terecht gesteld dat: *“Nog blijkt uit uw verklaringen dat u ontdekte dat uw vader dood was toen u een groep dorpelingen, onder wie enkele Daesh-strijders, rond het lichaam van uw vader zag staan (CGVS, p. 11). U zou echter niet gesproken hebben met de mensen die daar aanwezig waren (CGVS, p. 12). Het is weinig aannemelijk dat u niet zou hebben gevraagd wat er gebeurd was. Ook later hebben u en uw familieleden niet bij de dorpelingen geïnformeerd over wat er precies met uw vader gebeurd was. U stelt dat het jullie duidelijk was dat hij gedood was door Daesh (CGVS, p. 12-13). Dat antwoord klaart echter niet op afdoende wijze uit waarom jullie niet meer wilden weten over het precieze lot van uw vader. Ook dit element doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas”*. Hoewel desgevallend kan worden aangenomen dat verzoeker bij de ontdekking van het lichaam van zijn vader niet zou hebben geïnformeerd naar de omstandigheden van zijn dood, is het echter niet onredelijk te verwachten dat verzoeker – of één van zijn ooms – zou trachten meer informatie te vergaren omtrent de precieze omstandigheden van de dood van zijn vader, al was het maar om een betere inschatting te kunnen maken van de risico's in zijn eigen hoofde. Dat verzoeker onmogelijk kon weten wie spionnen voor Daesh zijn en wie niet, zodat vragen beginnen stellen mogelijks erg risicovol kon zijn, betreft een louter *a posteriori* verklaring. Wanneer verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd gevraagd waarom hij niet bij de dorpeling heeft gevraagd naar de omstandigheden van de dood van zijn vader, antwoordde verzoeker enkel dat de dorpelingen al hadden aangegeven dat Daesh achter de moord zaten en dat zijn familie dit ook al duidelijk kon zien, maar dat zij niet aan de mensen vroegen hoe of waarom hij was gedood. Verzoeker maakte hierbij geen gewag van een afweging van risico's, waarbij zij zouden hebben besloten dat het te risicovol was om meer informatie te vergaren. Waar verzoeker stelt dat er toch geen nuttige antwoorden te verkrijgen waren, herhaalt de

Raad dat kan worden aangenomen dat het voor de inschatting van verzoekers eigen risico zinvol kon zijn om de precieze reden van de moord te achterhalen, in plaats van enkel uit te gaan van het vermoeden dat dit gelinkt was aan de verkoop van voedsel aan de soldaten.

5.1.9. Wat betreft de rekruteringspoging van Daesh, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat: *“Bovendien beschouwde Daesh uw vader als ongelovige omdat hij soldaten onder zijn cliënteel had (CGVS, p. 11, p. 12). In dat opzicht is het weinig aannemelijk dat ze in u een betrouwbare rekrut zouden zien, temeer omdat ze enkele dagen eerder uw vader zouden gedood hebben (CGVS, p. 11). Daarop gewezen, stelt u simpelweg dat Daesh u dwongen om u aan te sluiten (CGVS, p. 15). Dat antwoord klaart de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit. Wanneer u een tweede keer de kans krijgt om dit element uit te klaren, zegt u dat uw vader als ongelovige werd beschouwd omdat hij de overheid hielp (CGVS, p. 15). Opnieuw klaart u de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit, zodat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze gebeurtenis ondermijnd wordt. Uw advocaat stelt hierover wel dat er in de ogen van Daesh geen sprake moet zijn van vijandschap, maar dat u – in hun ogen – een schuld in te lossen zou hebben (CGVS, p. 20). Ook dat antwoord kan onvoldoende uitklaren waarom Daesh in u een betrouwbare rekrut zouden zien terwijl ze nog geen week eerder uw vader zouden hebben gedood.*

Bovendien zegt u zelf dat Daesh niet onder dwang rekruteerde in uw dorp (CGVS, p. 15). Hierop gewezen, zegt u dat het voor u wel een verplichting was omwille van uw vader (CGVS, p. 15), zonder op afdoende wijze uit te klaren waarom Daesh zich in uw geval wel tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd. Voorts zijn uw verklaringen over de rekruteringspoging zelf niet aannemelijk. U stelt dat Daesh u kwam vertellen dat u met hen mee moest gaan en hen moest vervoegen in de jihad. Gevraagd of er ook aangegeven werd wanneer precies u zich zou moeten aansluiten, zegt u dat ze van het dorp zijn en u elk moment kunnen meenemen (CGVS, p. 14). Er werd evenmin afgesproken of u naar hen moest gaan of dat zij u zouden komen ophalen (CGVS, p. 15). Er zou enkel gezegd zijn dat u aan hun kant moest staan in de jihad (CGVS, p. 15). Indien Daesh er werkelijk op gebrand was u te rekruteren en u daarvoor met vier leden - onder wie een qari - benaderde (CGVS, p. 14), kan evenwel verwacht worden dat ze meer concrete afspraken zouden maken of u meteen zouden meenemen. U kan evenmin uitklaren waarom dat laatste niet het geval was (CGVS, p. 15). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat Daesh u kwam waarschuwen dat ze u aan hun kant wilden in de jihad, waarna ze u de kans gaven te ontsnappen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw relaas eens te meer op losse schroeven gezet.”

Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente overwegingen, die door de Raad worden overgenomen, aan het wankelen te brengen. Verzoeker voert een gans betoog, dat de werkwijze van Daesh niet is om legitimiteit na te streven door te netwerken, maar wel om brute intimidatie van ganse regio's. Hij verwijst hierbij naar landeninformatie, waaruit onder meer blijkt dat Daesh “night letters” gebruikt om steun te eisen van de lokale overheid en hen te waarschuwen voor straffen, indien zij niet gehoorzamen. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwisten echter dat Daesh methodes van intimidatie en bestraffing gebruiken om burgers te dwingen zich naar hun richtlijnen te schikken. Het gaat er *in casu* evenwel om dat verzoeker – als zoon van een man, die ervan werd beschuldigd een ongelovige te zijn en die enkele dagen eerder door Daesh werd vermoord – bezwaarlijk kan worden beschouwd als een betrouwbare rekrut voor Daesh. Verzoekers betoog dat de benadering door Daesh dient te worden bekeken in de context van een legitieme straf voor de daden van zijn vader, doet hier niet anders over denken. Ook in de context van een bestraffing, is er geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker een betrouwbare rekrut zou kunnen zijn. Dat verzoeker nog niet werd gevraagd om complexe taken uit te voeren, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat Daesh wilden dat verzoeker hen zou vervoegen in de jihad. De Raad merkt verder ook op dat verzoeker zich hierbij enigszins tegenspreekt, waar hij stelt dat het symbolische belang van zich aan te sluiten niet over het hoofd mag worden gezien en hij vervolgens stelt dat zijn belang voor Daesh ook niet zo groot is, dat hij niet zou mogen ontsnappen. Het is onaannemelijk dat Daesh, ondanks de bedenkelijke betrouwbaarheid van verzoeker als rekrut, er alsnog op gebrand zouden zijn om verzoeker gedwongen te rekruteren, doch dat het voor hen niet zou uitmaken dat zij de gelegenheid creëren voor verzoeker om te vluchten. Het is ook moeilijk in te zien waarom Daesh het als een gewenst signaal zou beschouwen, dat iemand die hun bevelen weigert op te volgen erin slaagt om succesvol te vluchten en zichzelf in veiligheid te brengen. In die omstandigheden, kan worden verwacht dat Daesh zich niet zou beperken tot het louter overbrengen van de boodschap dat verzoeker zich diende aan te sluiten bij hen, zonder verzoeker ook effectief mee te nemen.

5.1.10. De Raad benadrukt ten slotte nog volgende passage in de bestreden beslissing: *“De geloofwaardigheid van uw relaas wordt nog aangetast door uw gebrek aan interesse in het vervolg van uw problemen na uw vertrek. U verklaart dat het goed gaat met uw familie (CGVS, p. 8). U weet niet of uw familie na uw vertrek nog problemen had, maar hebt er ook niet naar gevraagd (CGVS, p. 10). Redelijkwijze kan evenwel verwacht worden dat u hiervoor meer interesse zou hebben. Dat dat niet het*

geval is, zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen opnieuw op de helling.” Aangezien verzoeker zelf weet dat Daesh represailles neemt tegenover familieleden die zich niet aan hun regels conformeren – zo diende verzoeker gedwongen Daesh te vervoegen als straf voor de handelingen van zijn vader – kan worden verwacht dat verzoeker minstens zou informeren of zijn familieleden, ten gevolge van zijn vlucht voor Daesh, problemen hebben ondervonden. Verzoeker verklaarde alleszins dat zijn moeder en broers en zussen nog steeds in hetzelfde huis in hun dorp wonen (zie NPO, p. 8). Dat zij hier na verzoekers vertrek nog probleemloos konden verblijven, ondergraaft de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees.

5.1.11. Wat betreft de neergelegde stukken, treedt de Raad de beoordeling van de commissaris-generaal bij, dat de taskara's hooguit een bewijs vormen van de identiteit en nationaliteit. Wat betreft het document van de winkel toont dit hoogstens aan dat verzoekers vader een winkel uitbaatte, doch dit document is geenszins van aard om de omstandigheden van de dood van verzoekers vader aan te tonen, noch om verzoekers problemen aan te tonen.

5.1.12. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door Daesh/ISKP. Wat betreft de motieven in de bestreden beslissing, aangaande het gebrek aan documenten van de dood van verzoekers vader en het gebrek aan kennis omtrent het lot van de winkel, acht de Raad deze motieven overtuigend, zodat een verder onderzoek zich hiervan niet opdringt. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.13. Verzoeker maakt verder in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota melding van een vrees om vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als “verwesterd” of als een ongelovige, omwille van zijn langdurig verblijf in Europa.

5.1.14. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 0e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de

provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of

een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.15. De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviséerd/vervolgd.

5.1.16. Het louter betogen dat verzoekers culturele, religieuze en traditionele kompas is veranderd op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is, waardoor het voor hem een enorme uitdaging is om zich aan te passen in de bestaande maatschappelijke structuren bij terugkeer, volstaat niet. Dit betoog wordt onvoldoende geconcretiseerd, laat staan onderbouwd. Het is niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich zou hebben eigen gemaakt. Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft dan wel dat hij als verwesterd zou kunnen worden gepercipieerd, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op zijn fundamentele kenmerken van zijn identiteit of op de mogelijkheid om “het spel” mee te spelen.

5.1.17. De duur van zijn verblijf in België sinds augustus 2020, *in casu* amper drie jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker was weliswaar nog minderjarig toen hij Afghanistan verliet, doch hij toont niet aan waarom deze omstandigheid op zich zou maken dat hij zich niet langer kan conformeren aan de Afghaanse normen en waarden, zoals vormgegeven door de taliban. Gelet op het gegeven dat hij reeds 15 jaar oud was, kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan ook al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Verzoeker concretiseert niet op welke wijze het verblijf in België een dermate evolutie in zijn persoonlijkheid heeft teweeggebracht. Het komt niet aan de Raad toe om hier zelf over te speculeren of om dit verder in te vullen.

Waar verzoeker in het algemeen nog verwijst naar de risico's bij controle van zijn sociale mediaprofielen, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoont dat de inhoud van zijn sociale media van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor zijn identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media te wissen of de volledige accounts te verwijderen. Er liggen verder ook geen indicaties voor dat de taliban op heden kennis zou hebben van de activiteiten van verzoeker op sociale media. Dat verzoeker afkomstig is uit een plattelandsgedebied in de provincie Nangarhar, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat de ISKP, en het Salafistische gedachtengoed, traditioneel meer aanwezig is in Nangarhar. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

5.1.18. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van ISKP of de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban/ISKP, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban/ISKP of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geveiseerd door de taliban/ISKP.

5.1.19. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn

beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.20. Verzoekers betoog in zijn aanvullende nota dat hij geen Afghaans reisdocument heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel, die tot december 2022 nog geen documenten afleverde, door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis, merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan*", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban* autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdende bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofdte van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Het betoog dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van deze risico's, volstaat niet. Verzoekers land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoeker, in regel niet problematisch is.

5.1.21. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.22. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

5.1.23. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geïdende of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

5.1.24. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Boj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan niet meer vergelijkbaar is met de situatie ten tijde van het arrest S.H.H. van het EHRM. Er is immers niet langer een functionerende centrale regering aanwezig nu het land volledig onder controle staat van een islamitische groepering. Daardoor zou de huidige situatie eerder vergelijkbaar zijn met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM.

Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker.

De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

De Raad is hierbij van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal wordt erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-facto regering aanwezig is, met de-facto ministers en de-facto functionarissen (EUAA

"*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het

aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn jeugdige leeftijd, herhaalt de Raad dat verzoeker tot zijn 15 jaar in Afghanistan heeft gewoond en dat hij op heden meerderjarig is. Verzoeker concretiseert niet waarom zijn jeugdige leeftijd, op zich, een risicoverhogend element betreft. Ook de blote bewering dat hij op heden geen contact meer heeft met zijn familie, volstaat niet. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud alleszins dat hij nog contact heeft gehad met zijn maternale oom en dat hij "*berichten [heeft] vanaf maart, tot nu*" (zie NPO, p. 20). Dat verzoeker sinds de machtsovername geen contact meer heeft gehad met zijn familie, is niet meer dan een bloot betoog.

5.2.9. Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de commissaris-generaal bij aanvullende nota 15 mei 2023 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

5.2.10. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 270 813 van 31 maart 2022, dient te worden benadrukt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

5.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 10, derde lid van richtlijn 2013/32/EU, waarvan in de aanvullende nota gewag wordt gemaakt, wijst de Raad er op dat in bovenstaande analyse rekening werd gehouden met de beperkingen waarmee bronnen worden geconfronteerd bij het verzamelen van informatie en de onderrapportering die er het gevolg van kan zijn. Verder is bovenstaande analyse gebaseerd op informatie afkomstig van diverse bronnen, gaande van NGO's, VN-organisaties en EU-instellingen over nationale overheden tot internationale experts en werd rekening gehouden met de actualisatie van de gegevens inzake de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst. Hierboven werd vastgesteld, dat rekening houdende met hogergenoemde beperkingen, actueel voldoende informatie beschikbaar is met betrekking tot de situatie in Afghanistan en dat deze, gelet op de diversiteit van bronnen, voldoende betrouwbaar en objectief is. In dit verband stelt de Raad vast dat ook de door verzoeker geciteerde en gehanteerde Nansen Note 3-22 grotendeels verwijst naar hetzelfde bronnenmateriaal als hetgeen ten grondslag ligt aan bovenstaande analyse en verder ook geen recentere informatie wordt bijgebracht. In zoverre in de aanvullende nota de commissaris-generaal een te selectieve lezing van de beschikbare landeninformatie wordt verweten, is de bovenstaande analyse door de Raad gebaseerd op een zo volledig mogelijke analyse van de diverse bronnen. Verzoeker toont niet aan dat de beschikbare landeninformatie die in aanmerking werd genomen niet voldoende objectief, actueel en nauwkeurig zou zijn in de zin van artikel 10 van de Procedurerichtlijn en de door hem geciteerde rechtspraak, noch dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek niet langer noodzakelijk is.

5.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES